

Endrődi Béla:

A szemfüles emberkék

Míg a nap már délre, ködre
Villog fel a messze égről:
Alkonyórán hadd meséljek
A szemfüles emberkékről.

Furcsa népség ők bizonynal,
Nagy fülük s nagy szemük van csak,
Szobák sarkán meghúzódnak,
Függöny mögött ott lappangnak.

Szekrény alján, szőnyeg ráncán,
Képek mögött, kályha mellett,
A konyhában, kamarában,
Tip-top, kip-kop, járnak-kelnek.

Ki-kinéznak, visszabújnak,
Elsurrannak, kukucskálnak,
Nagy fülükkel, nagy szemükkel
Mindent hallnak, mindent látnak.

Ha nem tanul Lusta Bandi
S tétlen ül a könyve mellett:
A szemfüles emberkék, hej,
Abb'a nyomba ott teremnek.

Felülnek az asztalára
Szemrehányón nézik, nézik...
Az megijed, nekifekszik
S mindjárt tudja a leckéit.

Tip-top, kip-kop, járnak-kelnek
A lakásban szerteszéjjel...
Aki rossz fát tett a tűzre:
Meghúzzák a fület éjjel.

Ha lekvárt nyal Torkos Böske:
Megszólalnak: – Hopp! Mi látjuk!
Aki huncut: ellenségük,
Ki jó gyermek: az barátjuk.

Ha sohase rosszalkodol
S ha idődet nem fecsérled:
Sohse látod, sohse hallod
A szemfüles emberkéket...

(Az Én Újságom, 1913/10)